

Svajonų
ROMANAI

Aistra

CAT SCHIELD

Išlošta naktis

9,79 Lt / 2013 sausis–vasaris

Knygure.lt

Cat Schield

IŠLOŠTA NAKTIS

Romanas

Versta iš Cat Schield, A Win-Win Proposition, 2011
© Cat Schield, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Dovilė Vaišvilaitė-Akdere, vertimas iš anglų
kalbos, 2012

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-572-9

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Įvairiaspalvės kazino šviesos merkė akį Sebastianui Keisui, taip ir viliodamos užėti ir išmėginti laimę. Į tarškančių elektroninių lošimo automatų skimbtelėjimus ir pyptelėjimus, pranešančius apie laimėtas ir prarastas sumas, jis nekreipė dėmesio. Lošimas jam nepatiko. Sebastianas tikėjo ne sėkme, o sunkiu darbu ir atkaklumu.

Priešaisėjusi šešiasdešimtmečių pora stabtelėjo, priversdama sulėtinti žingsnį ir jį. Žmona įsitikinusi kartojo, kad bufetas turįs būti jiems kairėje. Vyras tikino, kad posūkis turėjęs būti ties keno¹ loto kambariu, kuris jiems likęs už nugarų. Nei vienas, nei antras nebuvo teisus.

Sebastianui nespėjus jų apeiti, moteris jį pastebėjo.

- Štai, šis jaunuolis tikriausiai galės mums padėti. - Ryškiai raudonu lūpdažiu padažytos lūpos prasiskyrė geraširdiškai šypsena. -

¹ Į loteriją panašus lošimas, patiems sudarant skaičių derinius ir laukiant, kada bus ištraukti skaičiai (čia ir toliau - vert. pastabos).

Sveiki... - Ji įdėmiai nužvelgė Sebastiano krūtinę, ant kurios turėjo būti kortelė su vardu. - Jaunuoli. Mums be galo patinka jūsų viešbutis, bet jis labai painus. Gal galėtumėte nurodyti kelią į bufetą?

Moteris jį klaidingai palaikė viešbučio darbuotoju. Nieko nuostabaus. Jis veikiausiai vienintelis kazino nedirbantis žmogus su dalykiniu kostiumu.

- Jeigu pasuktumėte į dešinę, iš karto pamatytumėte bufetą, - rodydamas jiems reikiama kryptimi paaiškino Sebastianas.

- Sakiau tau. - Moteris metė į vyrą pasipūtėlišką žvilgsnį, neteisėtai prisiimdama nuopelnus. - Ačiū.

Sebastianas linktelėjo ir nuėjo link lifto, kuris turėjo žaibo greitumu užkelti jį į penkioliktame aukšte esančius apartamentus. Verčiau jau Misė būtų ten. Kol jis dalyvavo telefoniniame pasitarime su savo teisininkais dėl *Smito pramonės* įsigijimo sutarties pataisų, ji netikėtai išgaravo. Ir tai nutiko beveik prieš šešias valandas.

Širdį graužė nerimas. Misės balso pašte jis paliko tris žinutes, nusiuntė jai keturis ar penkis elektroninius laiškus. Tačiau jokio atsaky-

mo negavo. Stropesnės ir patikimesnės padėjėjos nė su žiburiu nerastum. Gal reikėtų pradėti jaudintis, kad Misė pateko į bėdą?

Triukšmingas, judrus ir chaotiškas Las Vegas viliojo turistus išpūstais nuotykių pažadais, bet išspjaudavo su miglotais prisiminimais ir tuščiomis kišenėmis. Ar ir Misė tapo tokios reklamos auka? Užaugusi mažame vakarinės Teksaso dalies miestelyje ji veikiausiai nebuvo pasiruošusi panašiems pavojams. Gal kur nors lošimų automatų labirinte jau švaisto mėnesinę algą? O gal išėjo iš viešbučio ir ją kas nors užkalbino?

Dešinėje, prie lošimo kauliukais stalo, pasigirdo džiaugsmingi aplodismentai ir šūksmai. Jeigu jo sumanusis *BlackBerry* telefonas nebūtų nustatytas vibraciniu režimu, jis nė už ką laiku nesužinotų pagaliau gavęs elektroninį laišką. Sulėtinęs žingsnį Sebastianas išsitraukė telefoną iš švarko kišenės. Pagaliau Misė atsiliepė. Išvydęs iš dviejų žodžių susidedantį laiško pavadinimą, sustojo kaip įbestas.

Mano atsistatydinimas.

Netikėdamas savo akimis Sebastianas stebėjosi į glaustą tekstą. Misė išeina iš darbo? Neįmanoma.

Vyriausioji padėjėja pas jį dirbo jau ketverius metus. Jie buvo komanda. Jeigu ji būtų jautusis nelaiminga, jis būtų tai žinojęs.

Sebastianas surinko Misės numerį. Po keturių kvietimo signalų skambutis buvo nukreiptas į balso paštą.

– Paskambink man.

Nieko nelaukdamas jis parašė jai glaustą tekstinę žinutę, reikalaujamas pasakyti, kur esanti. Po trisdešimties sekundžių gavo atsakymą.

Bare.

Kuriame bare?

Pauzei užsitęsęs, Sebastianas sugriežė dantimis.

Zador.

Mintyse pamėginęs įsivaizduoti kazino planą, jis pasuko į kairę. Ėjęs penkias minutes pagaliau atsidūrė bare. Raudonos sienos, juodai lakuoti akcentai ir azijietiško stiliaus menas jį nukėlė į kitą žemės rutulio pusę. Palei sieną rikiavosi milžiniški žuvų akvariumai, nuo kurių sklindanti šviesa atstojo beveik visą patalpos apšvietimą. Sebastianui įėjus į barą ir pradėjus akimis klaidžioti po užimtus stalelius, kur galbūt galėjo sėdėti jo padėjėja, vandenį perskro-

dė dvylikos colių ilgio spalvotasis karpis. Jo paieškas nutraukė prie baro sėdinti rudaplaukė.

Moteris sėdėjo veidu į barmeną ir kalbėdama gestikuliuo rankomis. Kadangi ji buvo atsukusi Sebastianui nugarą, jos juoko jis negirdėjo, bet spėjo, kad garsas turėtų būti kimus ir intymus, tarsi sirenos, viliojantis vyrus į jos juslinius tinklus. Ji sėdėjo ilgas kojas permetusi į vieną kėdės pusę. Trumpa suknelė leido grožėtis laibomis blauzdomis ir trapiomis kulšnimis.

Net nematydamas jos veido, Sebastianas pasijuto įkliuvęs.

Jos skleidžiama trauka buvo tokia galinga, kad tik žengęs šešis žingsnius pagaliau prisiminė, ko čia iš tikrųjų atėjęs. Skubiai apžvelgęs patalpą įsitikino, kad Misė nesėdi nė prie vieno apskrito stalo. Su ja išsiaiškins vėliau.

Pirmiausia reikia susipažinti su ta rudaplauke prie baro.

– Negali būti. Tikrai. Jis taip padarė?

Sebastianas jau buvo užtektinai arti, kad atpažintų moters balsą. Jį nusmelkė nuostaba.

– Mise?

Jo padėjėja pasuko galvą ir pažvelgė į Sebas-

tianą pro ilgų tamsių blakstienų užuolaidą. Jeigu jos vietoje būtų buvusi kita moteris, Sebastianas šį veiksma būtų palaikęs flirtu. Tačiau čia juk Misė.

- Sveikas, Sebastianai. - Jos balsas užgavo jo nervus tarsi nagai nuoga odą. Ketvirčiu pasisukusi ant kėdės Misė parodė į laisvą vietą šalia savęs. - Džo, įpilk mano šefui taurelę *Patrón*.

Vis dar negalėdamas patikėti savo akimis Sebastianas klestelėjo ant kėdės.

Kur jos akiniai? Sodraus, samanomis apaugusios grotos žalumo akys stebėjo jį su neslepiamu susidomėjimu, laukdamos, kad jis ką nors pasakytų ar padarytų.

- Kokį čia elektroninį laišką atsiuntei? - paklausė Sebastianas, visomis išgalėmis stengdamasis ištrūkti iš traukos verpeto, į kurį buvo ką tik įtrauktas. - Neblogą laiką pasirinkai išeiti iš darbo.

Misė stumtelėjo jam taurelę.

- Tinkamo laiko niekada nebus.

Sebastianas prarijo tekilą net nepajutęs skonio. Alkoholio sukeltas deginimas buvo tik menkas nepatogumas, palyginti su visame kūne šėlstančia ugnimi.

Kažkuriuo metu nuo tada, kai jie prieš šešias valandas išlipo iš lėktuvo, ji išsipynė storą, kaštonų rudumo kasą ir nusirėžė gerus dvylika colių. Gerokai patrumpėję plaukai dabar tarsi kiniškas šilkas vilnijo ir kaskadomis ritosi pečiais. Ar jie visada buvo tokie gyvybingi? Sebastianui taip ir knietėjo panerti pirštus į cinamoninius raibulius ir apsukti ilgas sruogas sau apie rankas. Jis jau dabar, regis, jautė jų švelnumą.

Žvilgsnis nusileido žemiau. Paprastai dėvimą moterišką kostiumėlį su beformėmis kelnėmis Misė buvo pakeitusi prigludusia suknele, kuri išryškino ir smalsiai akiai leido grožėtis kremi- nės spalvos krūtų iškilumais. Ar jos oda visada buvo tokia blyški, tokia nepriekaištinga? Ar taip atrodo tik dėl kontrasto su juoda suknele?

Beje, kalbant apie odą. Ar jis kada nors yra matęs ją tiek išsirengusią?

Misė, kurią jis pažinojo, buvo kukli ir santūri. Moteris, kuri dabar sėdėjo ant kėdės, tiesiog mėgavosi savo geidulingumu.

Sebastianas papurtė galvą.

– Ką sakei?

– Sakiau, tavo eilė.

Jo eilė. Jo eilė kam?

Slėnis tarp jos krūtų kvietė. Sebastianas jau įsivaizdavo, kaip palinksta į priekį ir panardina veidą į tą grožybę. Kaip ima jaudrinti ją lūpomis ir liežuviu. Kaip čiulpia vieną spenelį, pas-
kui apima antrąjį, iki ji ima iš džiaugsmo verk-
ti.

Sebastianą pribloškė jį užplūdusio poreikio jėga. Norėdamas apraminti plakančią širdį, jis giliai įtraukė oro. Jos viliokiškas kvapas įsi-
skverbė į jo pojūčius ir migla aptraukė protą.

- Sebastianai?

- Ką? - Atplėšęs žvilgsnį nuo jį apžavėjusio slėnio jis sumirksėjo ir pasistengė vėl susitelkti į reikalą.

- Ar gerai jautiesi? - Jos lūpos paslaptینگai, bet kartu be galo moteriškai išsiritė į šypseną. Tarsi ji tiksliai žinotų, ką jis galvoja. Ir tuo mėgautųsi.

Kas gi nutiko šaltakraujiškai, profesionaliai merginai, kuria per pastaruosius ketverius me-
tus jis išmoko net nedvejodamas pasikliauti? Veikiausiai bus pasielgęs ne itin protingai atsi-
veždamas ją į Las Vegasą.

- Gerai. - Kas jam darosi? Net mintys nebe-
klauso. Sebastianas pažvelgė į tuščią taurelę ant baro. Gal jam kažko įpylė? - Apie ką mes

kalbėjomės?

- Apie mano atsistatydinimą.

Šie žodžiai tarsi antausis sugrąžino jį į realybę. Protas kaipmat nuskaidrėjo. Karštis atslūgo. Teisingesnis žodis būtų atsitraukė.

- Ko nori? Daugiau pinigų? O gal sieki paaukštinimo?

- Noriu ištekėti. Turėti vaikų.

Dar labiau pribloškianti naujiena. Misė jam visuomet atrodė orientuota į karjerą. Keisų holdinge ji garsėjo stropumu ir atsidavimu. Žinoma, daugiau nei logiška, kad ji turi ir asmeninį gyvenimą, draugų ir meilužių, tačiau apie šitai jis niekada nepagalvodavo.

- Neprivalai mesti darbo, kad ištekėtum ir turėtum vaikų.

- O, dar ir kaip privalau.

- Ar nori pasakyti, kad neleidžiu tau susituokti ir susilaukti vaikų?

- Taip. - Jos ilgos blakstienos nusileido paslėpdamos akyse kažką, ko ji nenorėjo Sebastianui atskleisti.

- Koku būdu?

Jis pamojo barmenui įpilti dar tekilos ir, nukreipęs žvilgsnį į Misės gėrimą, papurtė galvą. Kiek ji išgėrė? Aiškus žvilgsnis visgi neišdavė

jokio apgirtimo. Kita vertus, kuo dar galėtum paaikškinti skubų sprendimą atsistatydinti?

- Daugumą vakarų verti mane dirbti iki išnaktų, - pradėjo Misė. - Kad pakeistum savo kelionių planus arba suderintum pasitarimo skambučių laiką, skambini kada tik užsigeidęs. Kiek savaitgalių esu praleidusi skubiai koreguodama pristatymus, kuriuos būdavau rengusi visą savaitę?

Ar jis per daug iš jos reikalauja? Gal ir tikrai ilgainiui darėsi vis labiau nuo jos priklausomas, bet jam patiko žinoti, kad gali su ja susisiekti bet kada ir bet koku klausimu.

- Tu niekada nesiiksi, - toliau skundėsi Misė, užbaigdama savo rausvo gėrimo likučius. - Neleidi pailsėti ir man.

- Pažadu daugiau netrikdyti tavo savaitgalių.

- Kalbu ne vien apie savaitgalius. Kalbu ir apie tai, kad turiu tartis dėl tavo apsilankymų pas gydytoją, dėl tavo automobilio apžiūros. Turiu bendrauti su rangovais dėl tavo namo renovacijos, parinkti plyteles, spalvų derinius, įrangą. Tai tavo namai. Tokius sprendimus turėtum priimti pats.

Apie tai jie jau buvo kalbėjęsi anksčiau.

- Vertinu tavo skonį.

- Žinau, bet namų apdaila turėtų rūpintis tavo žmona.

- Žmonos neturiu.

- Dar ne. - Misė nukreipė į šefą su niekuo nesupainiojamą nevilties kupiną žvilgsnį. - Tavo mama sakė, kad tarp tavęs ir Keitlinos Murei mezgasi rimti santykiai.

- Nesakyčiau, kad rimti.

Nors ji suerzino tai, jog Misė su Zuzana aptarinėjo jo asmeninį gyvenimą, teisės skūstis neturėjo. Kreipdamasis į Misę jos pareigas viršijančiais klausimais, pirmas peržengė ribą. Turint žmogų, kuris rūpinosi visais jo poreikiais - tiek darbiniais, tiek asmeniniais - tiesiog buvo gerokai lengviau gyventi.

- Tu su ja susitikinėji jau šešis mėnesius, - tęsė Misė. - Tavo mama sakė, kad tokių ilgų santykių nesi turėjęs nuo...

Ji nutilo.

Nuo jo skyrybų, kurios įvyko prieš šešerius metus.

Sebastianas nebuvo priešišškai nusiteikęs dar vienos santuokos atžvilgiu. Jis veikiausiai būtų susituokęs jau prieš kelerius metus, jeigu tik buvusi žmona nebūtų sutrypusi jo gebėjimo pasitikėti....